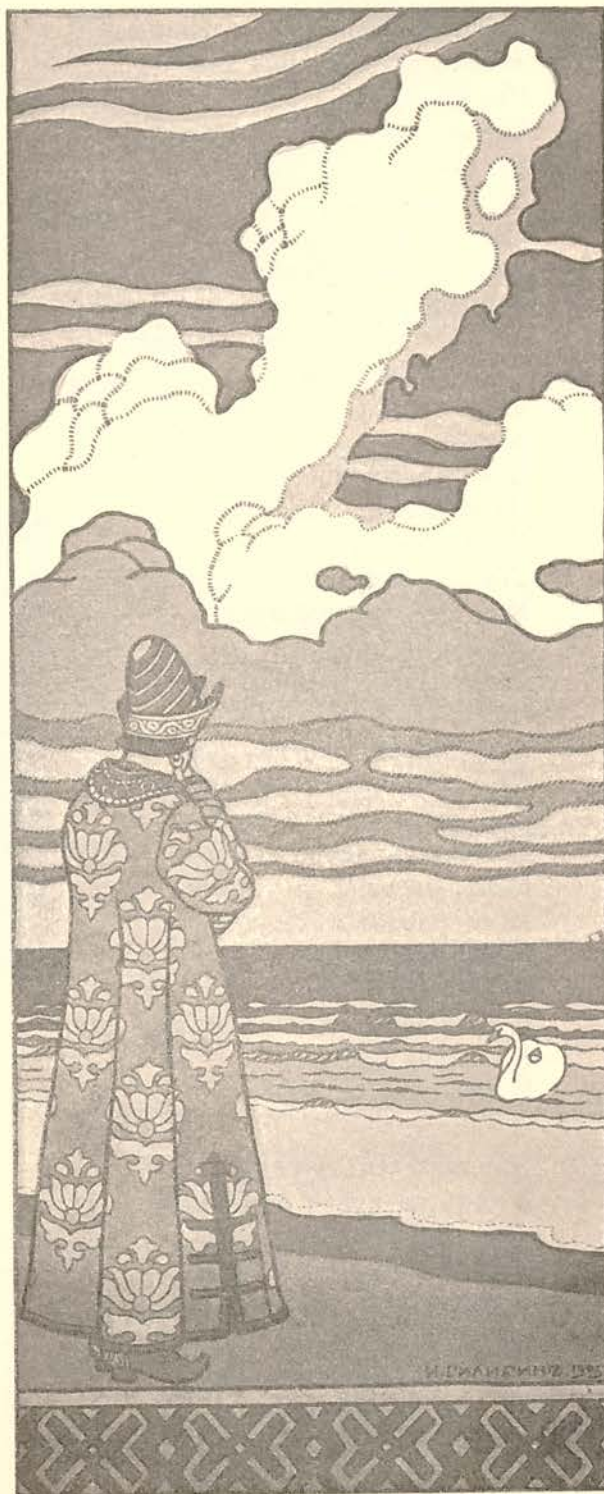

Стжпилъ той на княжи тронъ
И нарекълъ се *Гвидонъ*.

Ей низъ море вѣтръ вѣе,
Корабъ гони и люлѣе.
Корабъ къмъ брѣга лети
Надъ разпѣнени вълни.
Моряци се чудомъ чудятъ,
Всички трупатъ се да видятъ:
Тамъ срѣдъ острова познатъ
Гледатъ чудно хубавъ градъ,
Ограденъ съ стѣни зжбати,
Съ нови кжщи, съсъ палати.
Отъ брѣга ей вечъ гърмятъ
Искатъ кораба да спратъ.
Слизатъ гости сѣ отбрани,
Князь Гвидонъ въ дворецъ ги кани,
Гдѣ обѣдъ богатъ имъ далъ,
А слѣдъ туй въпросъ задалъ:
„Я кажете, мои мили,
На кждѣ сте ми ходили?“
— „Ний обходихме цѣлъ свѣтъ,
Търгувахме съ кожи врѣдъ“ —
Тихо тѣ му отговарятъ,
Послѣ вежливо добавятъ:
„Сега връщаме се вечъ
И отиваме далечъ —
Покрай островъ Буяна,
Въ царството на царъ Салтана“.
Княза дума слѣдъ това:
„Хай добъръ пжтъ, господа,
Низъ морето, океана,
А на славни царъ Салтана
Моя пращамъ му поклонъ“.
Тръгватъ тѣ, а князь Гвидонъ
Дълго тамъ въ море просторно
Гледа кораба тжжовно...
Ала лебеда познатъ
Плува вечъ къмъ княза младъ.
— „Здравѣй, княже мой прѣкрасенъ,
Що изглеждашъ тѣй нещастенъ?
Що тежи ти? Обади!“ —
Мило, нѣжно му реди
Княгинята, лебедъ-птица.
— „Тжжно ми е за бащица.
Ахъ, да можехъ татка свой
Да повидя!“ — мълви той.
— „А, за туй ли си тжгувалъ —

Сѣ тѣй мило лебедъ думалъ —
Слушай що: комаръ стани,

Та си корабъ догони“.